

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΣΤΡΟΦΕΣ

Δέν είμ' ἐγὼ τῆς κοινωνίας τῆς ὑψηλῆς
 κι οὐτ' ἔχω ἐξοχικό στό Πῆλιο·
 κάτοικος είμ' ἐγὼ τῆς ἀστραπῆς
 κι ἔχω καθρέφτη μου τόν Ἥλιο.

Τό πίσω εἶναι τό ἴδιο μέ τό μπρός
 τό κάτω εἶναι τό ἴδιο μέ τό πάνω.
 τά πάντα οἰακίζει ὁ Κεραυνός
 κι ἐγὼ ἀπό παντοῦ σέ μένα φτάνω.

ᾠ νεολογιώτατε καί ψεύτη
 καί μαῖμοῦ πού μ' ἀποσιωπᾶς·
 τή δόξα μου τή βλέπω στόν καθρέφτη
 καί τή διαβάζω στό βιβλίο τῆς φωτιᾶς.

Ἐχω χαρεῖ τήν ἥσυχη βροχή
 κι ἔχω βαδίζει στόν ἀγγέλων τό γκρεμό·
 ἀπ' τ' ἄγρια ρόδα μάζεψα σιωπή
 καί φῶς ἀπ' τά παιδιά κι ἀπ' τόν τρελλό.

ᾠ δροσερό σκοτάδι ὦ φρέσκο φῶς
 καί Λόγε στήν ἀπόλυτη σιωπή·
 ποιῶ νά μιλήσω; τί νά πῶ; καί πῶς;
 Ἡ σφαιρική μέ κλείνει ἀστραπή.

ΜΕ ΠΑΙΡΝΕΙ Η ΧΕΙΜΕΡΙΑ ΑΙΣΘΗΣΗ

Μέ παίρνει ἡ χειμερία αἴσθησις πρὸς τά ἐνδόχωρα
 σέ νύχτες κεντημένες μέ φωτιές καί παραμύθια.
 Μέ παίρνουν λύκοι στίς φωλιές τους κι ἀγριοχοῖροι στά δάση
 τῶν δρυῶν
 στή νυσταλέα σκοτεινιά σέ χειμαδιά
 στή νάρκη τοῦ ψιλόβροχου κάτω ἀπ' τή στέγη.
 Μέ παίρνει ἡ χειμερία αἴσθησις πρὸς τά ἐνδόχωρα, στίς ρίζες μου,
 ἐκεῖ πού ἡ ἀρκούδα χορτασμένη
 -ἔχει κατασπαράξει τό Θεό-
 ντυμένη τή βαριά της γούνα καί τό λίπος της
 γυρεύει πιά τήν ἀθωότητα τοῦ ὕπνου.

Γιάννης Ὑφαντής